

БРАТЯ ГРИМ

СНЕЖАНКА И ДРУГИ ПРИКАЗКИ

ИЛЮСТРАЦИИ ОТ НАРДИНИ

НАРОДНА МЛАДЕЖ

БРАТЯ ГРИМ СНЕЖАНКА И ДРУГИ ПРИКАЗКИ

Превод: Асен Разцветников

chitanka.info

СНЕЖАНКА

Било сред зима и снежинките падали като пух от небето. Една царица седяла на прозорец от черно абаносово дърво и шиела. И като шиела и поглеждала към снежинките, убола си пръста с иглата и три капки кръв капнали на снега. И тъй като червенията изглеждала много хубава на белия сняг, царицата си помислила: „Ах, де да имах едно дете бяло като сняг, с червени бузи като кръв и чернокоса като дървото на рамката!“

Скоро след това тя добила една щерка, която била бяла като сняг, с червени бузи като кръв и чернокоса като абаносово дърво — затуй я нарекли и Снежанка. Ала щом се родило детето, царицата умряла.

Подир година царят си взел друга съпруга. Тя била хубавица, ала била горда и високомерна и не можела да търпи друга някоя да я надминава по хубост. Тя имала едно чудно огледало: когато се оглеждала в него, казвала:

*Огледалце, огледалце от стената,
коя е най-хубава на земята?*

Огледалцето отговаряло:

*Като твоята красота
няма нигде по света.*

Тогава тя се успокоявала, защото знаела, че огледалцето казва истината.

Но Снежанка растяла и хубавеела и когато станала на седем години, била хубава като ясен ден и по-красива от самата царица. Когато царицата един път попитала огледалото:

*Огледалце, огледалце от стената,
коя е най-хубава на земята? —*

то отговорило:

*Ти, царице, беше първа хубавица,
но Снежанка грее днес като Звездица.*

Царицата се уплашила и позеленяла от завист. От тоя миг, щом съглеждала Снежанка, сърцето ѝ се обръщало в гърдите — тъй много намразила момичето. И завистта и високомерието растели като плевели все по-буйно в сърцето ѝ, та нямала вече покой ни денем, ни нощем. Тогава тя повикала един ловец и му рекла:

— Отведи това дете в гората, не искам вече да го виждам пред очите си. Убий го там и за белег, че си го убил, ми донеси сърцето му.

Ловецът се покорил и го отвел, ала когато извадил ножа си, за да прободне невинното сърце на Снежанка, тя почнала да плаче и му се замолила:

— Добри ловецо, не ми вземай живота. Аз ще избягам в дивите гори и никога няма да се върна у дома.

И тъй като детето било много хубаво, ловецът се смилил и казал:
— Бягай, клето дете!

„Дивите зверове скоро ще те разкъсат“ — мислел си той и все пак сякаш камък паднал от сърцето му, като не я убил. В това време доприпкало едно диво свинче, той го промушил, извадил сърцето му и го занесъл като белег на царицата. Готвачът трябвало да го посоли и сготви и злобната жена го изяла, като мислела, че яде сърцето на Снежанка.

Клетото дете останало сам-самичко в гората и такъв страх го обзело, че оглеждало всеки лист по дърветата и не знаело де да се дене. Тогава то започнало да тича, тичало по остриите камъни, през тръните, а дивите зверове минавали край него, ала нищичко не му сторили.

Тичало то тъй чак до вечерта, додето краката му го държали, па видяло една малка къщичка и влязло вътре да си почине. Всичко

вкъщичката било мъничко, но тъй чисто и гиздаво, че не можело да се изкаже с думи. Имало една масичка с бяла покривка; на нея били сложени седем малки панички, до всяка паничка — по една лъжичка, едно ножче, една виличка и една чашка. Край стената били наредени едно до друго седем мънички легла, покрити с белоснежни покривки. Тъй като Снежанка била много гладна и жадна, тя си хапнала от всяка паничка по малко зеленчук и хляб и си пийнала по капка вино от всяка чашка, защото не искала да отнеме на едного всичко. Подир това поискала да си легне на някое от леглата, защото била много уморена, но никое легло не й било по сгода: едно било много дълго, друго — много късо, докато най-сетне седмото й прилегнало. Тя легнала на него и заспала.

Когато се стъмнило съвсем, дошли господарите на къщичката; това били седемте джуджета, които копаели руда в планините. Те запалили седемте си свецици и като светнало вкъщичката, видели, че някой е влизал, защото всичко не било тъй както го били оставили.

Първото джудже рекло: — Кой е сядал на столчето ми?

Второто: — Кой е ял от паничката ми?

Третото: — Кой е отчупил от хлебчето ми?

Четвъртото: — Кой е ял от зеленчука ми?

Петото: — Кой е бол с виличката ми?

Шестото: — Кой е рязал с ножчето ми?

Седмото: — Кой е пил от чашката ми?

Тогава първото се огледало наоколо и видяло, че на леглото му има една малка гънка и пак рекло:

— Кой е лежал на леглото ми?

Другите също се притекли и извикали:

— И на моето е лежал някой.

Седмото пък, като погледнало леглото си, съзряло Снежанка, която лежала на него и спяла. То повикало другите, те дотърчали, извикали от учудване, донесли седемте си свещици и осветили Снежанка.

— Ах — извикали те, — какво хубаво дете! — и толкова много се зарадвали, че не го събудили, ами го оставили да си спи в леглото. А седмото джудже преспало при другарите си — при всекиго по един час — и така минала нощта.

Когато съмнало, Снежанка се събудила и като видяла седемте джуджета, уплашила се. Ала те се отнесли приятелски с нея и я запитали:

— Как се казваш?

— Казвам се Снежанка — отвърнала тя.

Как си попаднала в нашата къща? — взели да я разпитват джуджетата.

Тогава тя им разказала, че мащеха ѝ искала да я погуби, ала ловецът ѝ подарил живота и тя тичала цял ден, додето най-сетне

намерила тяхната къщичка. Джуджетата рекли:

— Ако си съгласна да се грижиш за нашето домакинство — да готвиш, да оправяш леглата, да переш, да шиеш и плетеш, да държиш всичко чисто и наредено, — можеш да останеш при нас и нищо не ще ти липсва.

— Да — рекла Снежанка, — на драго сърце — и останала при тях.

Тя редяла къщата им; те отивали заран в планините, търсели руда и злато и се връщали вечер; и тогава яденето им трябвало да бъде готово. През целия ден момичето стояло само, та добрите джуджета му заръчвали:

— Пази се от мащеха си, тя скоро ще научи, че си тука. Не пущай никого вътре.

А царицата като повярвала, че сърцето е на Снежанка, се помислила отново за първа хубавица, отишла пред огледалото и рекла:

*Огледалце, огледалце от стената,
коя е най-хубава на земята?*

Тогава огледалото отговорило:

*Най-красива тук остана ти, царице,
но сред горските дървета
при добричките джуджета
грей Снежанка, тя стократно е
по-голяма хубавица.*

Тя се уплашила, защото знаела, че огледалото не лъжело и разбрала, че ловецът я измамил и Снежанка е още жива. И отново дълго мислила как да я погуби, защото завистта не й давала покой. Най-сетне намислила нещо: нашарила си лицето, облякла се като стара продавачка — никой да не я познае. Тъй преобразена, тя отишла през седемте планини при седемте джуджета, похлопала на вратата и се провикнала:

— Ха, хубава стока, ха!

Снежанка надникнала през прозореца и рекла:

— Добър ден, стрино, какво продаваш?

— Добра стока, хубава стока — отговорила продавачката, — панделки от всички цветове — и извадила една, която била изтъкана от пъстра коприна.

„Тая честна жена мога да пусна вътре“ — помислила си Снежанка, отключила вратата и си купила хубава панделка, да си я наниже на корсажа.

— Дете — рекла старата, — я виж как изглеждаш! Ела да ти върже панделката както трябва.

Снежанка нищо не подозирала; тя застанала пред нея, за да ѝ върже новата панделка, ала старата я затегнала бързо и здраво, че дъхът на Снежанка спрял и тя паднала на земята. Изглеждало, че е мъртва.

—
Бъди ми
сега най-
хубавата! —
рекла
продавачката
а и се
втурнала
навън.

Приве
чер седемте
джуджета се
завърнали
вкъщи. Ала
колко се
изплашили
те, като
видели
тяхната
хубава
Снежанка
простряна
на земята:
нито
пошаввала,
нито
помръдвала,
сякаш била
мъртва. Те я
привдигнали
и като

видели, че е стегната, разрязали панделката: тогава тя почнала да диша
и полека-лека се съживила. Като чули какво се е случило, джуджетата
рекли:

— Старата продавачка не е никоя друга, освен злата царица: пази
се и не пушай никого вътре, когато не сме при тебе.

Ала злата жена като стигнала в палата, отишла пред огледалото и попитала:

*Огледалце, огледалце от стената,
коя е най-хубава на земята?*

Тогава огледалото отговорило, както и преди:

*Най-красива тук остана ти, царице,
но сред горските дървета
при добричките джуджета
грей Снежанка, тя стократно е
по-голяма хубавица.*

Като чула това, сърцето ѝ едва не се пръснало — тъй много се уплашила, защото разбрала, че Снежанка е жива.

— Сега — рекла — ще измисля нещо, което ще те погуби.

С магии, каквито тя знаела, направила един отровен гребен. Преоблякла се тогава и се преобразила на друга старица, па отишла през седемте планини при седемте джуджета, похлопала на вратата и се провикнала:

— Ха, добра стока, ха!

Снежанка надникнала навън и рекла:

— Върви си по пътя, аз не смея никого да пусна вкъщи. — Ала да видиш е позволено, нали? — рекла старата и извадила отровния гребен. Гребенът толкова много се харесал на детето, че то се излъгало и отворило вратата.

Като се спазарили, старата рекла:

— Дай аз да те среща както трябва.

Бедната Снежанка не подозирала нищо и оставила старата да я среши, ала щом забола гребена в косите ѝ, отровата почнала да действува и момичето паднало в безсъзнание на земята.

— Ех, ти първа хубавице — рекла злобната жена, — свършено е вече с тебе! — и си отишла.

Но за щастие скоро се мръкнало и дошъл часът, когато се завръщали седемте джуджета. Щом видели Снежанка да лежи като мъртва на земята, те веднага се досетили, че това е работа пак на мащехата. Прегледали добре момичето, намерили отровния гребен и щом го извадили, Снежанка дошла пак на себе си и им разказала какво се е случило. Тогава те още веднъж ѝ поръчали да бъде нащрек и никому да не отваря вратата.

Царицата в това време стигнала в двореца, застанала пред огледалото и рекла:

*Огледалце, огледалце от стената,
коя е най-хубава на земята?*

Тогава то отвърнало, както и преди:

*Най-красива тук остана ти, царице,
но сред горските дървета
при добричките джуджета*

*грей Снежанка, тя стократно е
по-голяма хубавица!*

Като чула огледалото да говори така, тя се разтреперала от гняв.
— Снежанка трябва да умре — извикала тя, — та ако ще това, да
струва и моя собствен живот!

След това отишла в една тайна стая, където никой не влизал, и
направила там една страшно отровна ябълка. Външно ябълката
изглеждала хубава, от едната страна зачервена, тъй че се прищявало
всекиму да я захапе, но който изядел парченце от нея, трябвало да
умре. Когато ябълката била готова, мащехата нашарила лицето си,
преоблякла се като селянка и тъй отишла през седемте планини при
седемте джуджета. Тя похлопала, а Снежанка подала главата си през
прозореца и рекла:

— Не смея никого да пусна, седемте джуджета ми забраниха.

— Добре — отговорила селянката, — ала аз искам да се отърва
от тия ябълки, ще ти подаря една.

— Не — рекла Снежанка, — нищо не смея да приема.

— От отрова ли се боиш? — казала старата. — На, виж, ще разрежа ябълката на две; ти изяж червената половинка, аз ще изям бялата.

Ала ябълката била тъй изкусно направена, че само червената половина била отровна. На Снежанка очите ѝ останали в хубавата ябълка и като видяла, че селянката яде от нея, не могла да се въздържи, протегнала ръката си навън и взела отровната половина. Но щом отхапала къс от нея, и паднала мъртва на земята. Тогава царицата я изгледала с жесток поглед, изсмяла се високо и рекла:

— Бяла като сняг, с червени бузи като кръв, чернокоса като абанос! Тоя път джуджетата не могат те събуди!

И когато вкъщи запитала огледалцето си:

*Огледалце, огледалце от стената,
коя е най-хубава на земята? —*

то ѝ отговорило най-сетне:

*Като твойта красота
няма нигде по света!*

Тогава завистливото ѝ сърце се успокоило — доколкото може да се успокои едно завистливо сърце.

Когато вечерта джуджетата си дошли, намерили Снежанка простряна на земята. Тя не дишала вече — била мъртва. Привдигнали я, прегледали дали не ще намерят нещо отровно, развързали панделките ѝ, сресали косите ѝ, измили я с вода и вино, ала нищо не помогнало. Милото дете било мъртво и мъртво си останало.

Поставили я на една носилка, седнали и седемте до нея и почнали да я оплакват. Плакали цели три дни. След това мислели да я погребат, ала тя изглеждала още свежа като жив човек и хубавите ѝ бузи били още червени. Те си рекли:

— Не можем да спуснем такова нещо в черната земя.

Па ѝ направили един прозрачен ковчег от стъкло, за да може да се вижда от всички страни, положили я в него и написали със златни букви името ѝ, а също и че е била царска дъщеря. Тогава поставили ковчега на планината и едно от тях стояло винаги при него да го пази. Дори и животните почнали да идат и да оплакват Снежанка.

И дълго, дълго лежала Снежанка в ковчега и не повяхвала, а изглеждала като че спи, защото все още била бяла като сняг, с червени бузи като кръв и чернокоса като абаносово дърво. Ала случило се, че един царски син попаднал в гората и дошъл в къщата на джуджетата, за да пренощува. Той видял на планината ковчега с хубавата Снежанка, прочел онова, което било написано със златни букви на него, и рекъл на джуджетата:

— Дайте ми ковчега, ще ви дам за него, каквото пожелаете.

Но джуджетата отговорили:

— Не го даваме за всичкото злато на света.

Тогава той казал:

— Като е тъй, подарете ми го, защото аз не мога да живея, ако не виждам Снежанка; ще я почитам и уважавам като своя любима.

Като говорил така, добрите джуджета се съжалили над него и му дали ковчега. Царският син накарал слугите да го вземат на рамене. Те го понесли, но както вървели, спънали се в един храст и от разтърсването отровната хапка, която Снежанка била отхапала, паднала от устата ѝ. След малко тя си отворила очите, надигнала капака на ковчега, повдигнала се и изрекла:

— Къде ме водите? С кого съм?

Царският син казал, изпълнен с радост:

— Ти си с мене и не те грози никаква опасност — па ѝ разказал какво се е случило и рекъл: — Обичам те повече от всичко на света. Ела с мене в палата на баща ми, ще ми бъдеш невеста.

Снежанка го обикнала, отишла с него и сватбата им станала с голям блясък и веселие.

На празника била поканена и злата царица. Като се облякла с хубави дрехи, тя отишла пред огледалото и рекла:

*Огледалце, огледалце от стената,
коя е най-хубава на земята?*

Огледалото отговорило:

*Най-красива тук оставаш ти, царице,
но невестата е съща грейнала Звездица.*

Злата жена изкрещяла една клетва и тъй се уплашила, че не знаела какво да прави. Отначало не искала дори да отиде на сватбата. Ала не могла да намери покой: трябвало да отиде и види младата царица. Когато влязла, познала Снежанка и останала вцепенена от страх и ужас на мястото си. Тогава ѝ донесли с клещи едни железни обувки, нажежени до червено над разпалени въглища, и я принудили да ги обуе и да играе, докато паднала мъртва на земята.

ХЕНЗЕЛ И ГРЕТЕЛ

Край една голяма гора живеел беден дървар с втората си жена и двете си деца; момченцето се казвало Хензел, а момиченцето Гретел. В дома на дърваря всичко било много оскъдно, а когато по едно време в страната настанала голяма скъпотия, той не можел вече да изкарва и всекидневния хляб. Една вечер, като мислел в постелята и се въртял насам-натам от грижа, той въздъхнал и рекъл на жена си:

— Какво ще стане с нас? Как ще изхраним, клетите деца, когато нямаме вече нищо?

— Знаеш ли какво, мъжо — отговорила мащехата, — да заведем рано утре децата в гората, в най-гъстото: ще им накладем огън и ще дадем на всяко по коматче хляб, па да си отидем по работата и да ги оставим сами. Те не ще намерят пътя към дома и тъй ще се отървем от тях.

— Не, жено — рекъл мъжът, — не мога да направя това. Как ще ми даде сърце да оставя децата си в гората, нали веднага ще дойдат дивите зверове и ще ги разкъсат.

— Ех, глупако — рекла тя, — тогава и четиримата ще трябва да умрем от глад, остава само да издялаш дъски за ковчезите.

Тя не го оставила на мира, додето не склонил.

Ала все пак ми е жал за клетите дечица — рекъл мъжът.

Двете деца
също не можели
да заспят от глад
и чули какво
казала мащехата
им. Гретел
заплакала
горчиво и рекла
на Хензел:

— Свърши
се вече с нас.

— Мълчи,
Гретел — рекъл
Хензел, — недей
тъжи, аз ще
спася и двама
ни.

И когато
старите заспали,
той станал,
облякъл дрехата
си, отворил

вратичката и се измъкнал навън. Месецът светел ярко и белите ситни кремъчета, които били посипани край къщата, блестели като сребърни парички Хензел се навел и събрал толкова камъчета, колкото могли да се поберат в джобовете му. Тогава той се върнал и рекъл на Гретел:

— Утеши се, мила сестрице, и спи спокойно. Няма да се изгубим в гората.

И той си легнал пак в постелята.

Щом се зазорило, преди още да изгрее слънцето, жената отишла и събудила двете деца:

— Ставайте, ленивци, ще отидем в гората за дърва.

После дала на всяко по коматче хляб и рекла:

— Туй ви е за обед, ала недейте го изяджа по-рано, че друго няма да има.

Гретел
турила
коматчетата под
престилката си,
защото
джобовете на
Хензел били
пълни с
камъчета. След
това всички се
упътили към
гората. Като
повървели
малко, Хензел се
спрял и се
обърнал към
къщи; после
повторил,
потретил това
много пъти.
Бащата рекъл:

— Хензел,

какво току поглеждаш и оставаш назад? Върви и гледай напреде си.

— Ах, татко — рекъл Хензел, — гледам бялото си котенце; то стои там на покрива и иска да ми каже сбогом.

Жената рекла:

— Това не е твоето котенце, глупако, ами утринното слънце блести по комина.

Ала Хензел не гледал котенцето, ами пуцал всеки път по едно от белите камъчета, които били в джоба му.

Като стигнали сред гората, бащата рекъл:

— Хайде, деца, събирайте сега клечки, а пък аз ще наклада огън, за да не мръзнете.

Хензел и Гретел събрали цяла планина вършини. Запалили ги и когато пламъците се издигнали високо, жената рекла:

— Седнете сега, деца, при огъня и си починете, а ние ще отидем в гората да насечем дърва. Като свършим, ще дойдем да ви вземем.

Хензел и Гретел седнали при огъня и когато станало обед, всеки от тях си изял коматчето. И тъй като чували удари от топор, мислели, че баща им е наблизо. Ала то не било топор, а един клон на едно сухо дърво, който вятърът блъскал насам-натам. Като стояли дълго време така, очите им се затворили от умора и те заспали дълбоко. Когато най-сетне се събудили, било вече тъмна нощ. Гретел взела да плаче и рекла:

— Ох, как ще излезем сега от гората!

Ала Хензел я утешавал:

— Почакай малко, додето изгрее месецът, тогава ще намерим пътя.

И когато пълният месец изгроя, Хензел повел сестричето си за ръка и тръгнал по камъчетата, които блестели като нови сребърни парички и им показвали пътя. Цяла нощ вървели и на разсъмване

стигнали бащината си къща. Похлопали на вратата и когато злата жена отворила и видяла, че са Хензел и Гретел, рекла им:

— Ах, вие, лоши деца, защо спяхте толкова дълго в гората, ние помислихме, че няма да се върнете вече.

Ала бащата се зарадвал, защото му било много тежко на сърцето, дето ги оставил сами в гората.

Не минало много време, немотията пак налегнала къщата и децата чули как една нощ мащехата рекла в постелята на баща им:

— Пак е изядено всичко, имаме само половин хляб още, а след него песента ни е изпята. Трябва да махнем децата, трябва да ги заведем по-надалеч в гората, та да не могат пак да намерят пътя. Иначе няма спасение за нас.

Камък паднал на сърцето на мъжа и той си рекъл:

— По-добре да разделим с децата и последната хапка.

Ала жена му не слушала какво ѝ казва, ами се карала и го укорявала. Който каже А, ще трябва да каже и Б и като отстъпил първия път, той се принудил да отстъпи и втори път.

Но децата били още будни и чули разговора.

Когато старите заспали, Хензел пак станал, като мислел да излезе и си събере камъчета както преди. Ала жената била заключила вратата и той не можал да излезе. Но Хензел утешил сестричето си и рекъл:

— Не плачи, Гретел, и си спи спокойно. Все нещо ще измисля.

Рано сутринта мащехата дошла и ги дигнала от леглото. Те получили по коматче хляб, но то било по-малко, отколкото преди. По пътя за гората Хензел трошел хляба в джоба си, спирал се често-често и хвърлял по трошица на земята.

— Хензел, какво току се спиращ и се оглеждаш? — рекъл бащата. Върви си по пътя.

— Гледам моето гълъбче; то стои на покрива и иска дами каже сбогом — отвърнал Хензел.

— Глупчо — рекла жената, — това не е твоето гълъбче, ами утринното слънце блести по комина.

Но Хензел успял да изхвърли лека-полека всички трошици по пътя.

Жената завела децата още по-далеко в гората, където никога през живота си не били ходили. Наклали пак голям огън и мащехата рекла:

— Поседете, деца, тука, а ако сте уморени, можете да поспите; ние ще отидем да насечем дърва в гората и довечера, като свършим, ще дойдем и ще ви вземем.

Като станало обед, Гретел поделила хляба си с Хензел, който бил изронил своя хляб по пътя. После те заспали. Свечерило се, дошла вече и нощта, ала никой не идвал при клетите деца. Те се събудили едва в късна нощ; Хензел утешил сестричето си и рекъл:

— Потърпи, Гретел, додето изгрее месецът, тогава ще можем да видим трошиците, които пусках, и те ще ни покажат пътя към дома.

Когато месецът изгрял, те тръгнали, ала не намерили ни една трошица, защото безбройните птички, които летели из гората и полето, ги били изкълвали.

Хензел рекъл на Гретел:

— Все пак ще намерим пътя.

Ала не могли да го намерят.

Вървели те цяла нощ и на другия ден от сутринта, до вечерта, но не могли да излязат от гората. Огладнели много, защото не били хапвали нищо друго, освен няколко ягоди, които намерили по пътя. И понеже били толкова уморени, че краката им не искали вече да ги носят, легнали си под едно дърво и заспали.

Настанала трета утрин, откакто били напуснали бащиния си дом. Те пак тръгнали, ала потъвали все по-дълбоко в гората и ако не им дойдела скоро помощ, щели да загинат. Като станало пладне, видели на един клон едно хубаво снежнобяло птиче, което пеело тъй чудно, че те се спрели и се заслушали.

Когато свършило песента си, птичето размахало криле и литнало, а те тръгнаха по него и вървели, додето стигнали една къщичка, на чийто покрив то кацнало. Като дошли съвсем близо до къщичката, децата видели, че тя е направена от хляб и покрита с банички, а пък прозорците били от чиста захар.

— Като я почнем — рекъл Хензел, — ще си направим богатата гощавка. Аз ще изям едно парче от покрива, а ти, Гретел, можеш да си хапнеш от прозореца, той е сладък.

Хензел се надигнал и си отчупил малко от покрива, за да го опита вкусен ли е. Гретел застанала до стъклото и почнала да хрупка.

Тогава от къщичката се чул тънък глас:

*Ха-хам, тупа-луна,
кой ми къщичката хрупка?*

Децата отвърнали:

*Сам ветрецът тупа-луна,
никой къщата не хрупка*

и продължили да ядат, без да се смущават. Хензел, комуто покривът се много усладил, смъкнал голям къс от него, а Гретел извадила цяло стъкло, па седнала и с наслада захрупала. Тогава вратата се отворила изведнъж, отвътре се измъкнала стара-престаряла жена, която се подпирала с тояга. Хензел и Гретел тъй много се изплашили, че изпуснали, каквото държали в ръцете си. Ала бабата кимнала с глава и рекла:

— Я, мили деца, кой ви доведе тука? Влезте вътре и останете при мене, няма да ви сторя никакво зло.

Тя ги хванала за ръце и ги въвела къщичката си. Сложила им хубаво ядене — мляко и мекици със захар, ябълки и орехи. След това им постлала две хубави креватчета с бели завивки и Хензел и Гретел си легнали.

Ала бабата само се преструвала на добра. Тя била всъщност една зла вещица, която ловяла деца и била направила къщичката, за да ги примамва.

Рано сутринта, преди още да се събудят децата, тя станала и като ги видяла да спят тъй сладко с пълни червени бузки, промърморила:

— Богато ядене ще падне.

После тя сграбчила Хензел с костеливите си ръце, занесла го в зимника и го затворила там в една дъсчена клетка: да вика колкото си ще, никой не можел да му помогне. Тогава тя отишла при Гретел, сбутала я и викнала:

— Ставай, ленивке, донеси вода и сготви нещо вкусно за брата си: той е затворен в зимника и трябва да стане тлъст. А като стане тлъст, аз ще го изям.

Гретел взела горчиво да плаче, ала всичко било напразно. Тя трябвало да върши това, което искала злата вещица.

За клетия Хензел сготвили най-хубаво ядене, а Гретел получила само рачешки крака. Всяка сутрин бабата отивала в зимничето и казвала:

— Хензел, подай си навън пръста, за да видя дали скоро ще се угоиш.

Ала Хензел ѝ подавал едно кокалче и тя, като била с мътни очи не забелязвала измамата, а мислела, че това е пръстът на Хензел и се чудела защо той не дебелее. Като се изминали четири седмици, а Хензел си оставал все тъй мършав, търпението ѝ се изчерпало и тя не искала да чака повече.

— Хей, Гретел — викналата на момичето, — скоро донеси вода: ако ще да е тлъст, ако ще да е мършав Хензел, утре ще го изям.

Ах, колко много плакало клетото сестриче, когато носело водата, как се стичали като порой сълзите по бузите му!

— Да бяха ни изяли дивите зверове в гората — викалото, — щяхме поне заедно да умрем.

— Я стига си скимтяла! — рекла бабата. — Нищо не ще ти помогне.

Рано заранта Гретел трябвало да стане, да закачи котела с водата и да накладе огъня.

— Най-напред ще почнем да печем — рекла бабата, — аз вече напалих пещта и замесих тестото.

Тя блъснала клетата Гретел към пещта, отдето бликали огнените езици.

— Влез вътре — рекла тя — и виж дали е добре опалена, та да метнем хляба.

Тя мислела, щом Гретел влезе вътре, да затвори пещта, да я опече, да изяде и нея. Ала Гретел се досетила какво крои и рекла:

— Не зная как да сторя това; как бих могла да вляза вътре?

— Патка с патка — рекла бабата, — устата на пещтата е достатъчно голяма, на виж, и аз дори се побирам — па се притъртила и си пъкнала главата в пещта.

Тогава Гретел я блъснала тъй силно, че тя влетяла цялата вътре.

Момичето затворило желязната врата и спуснало резето. Ех, че страшно заревала вещицата. Ала Гретел побягнала и злата вещица изгоряла.

Гретел припнала право при Хензел, отворила зимника и рекла:

— Хензел, спасени сме, старата вещица е мъртва!

Тогава Хензел изскочил като птичка из клетката. Колко много се радвали те, колко скачали, колко се прегръщали и целували! И тъй като нямало вече от какво да се боят, влезли вкъщичката на вещицата. Там във всички ъгли били натрупани ракли с бисери и скъпоценни камъни.

— Те са по-хубави от нашите кремъчета — рекъл Хензел и натъпкал джобовете си, колкото можели да поберат, а Гретел рекла:

— И аз искам да занеса нещо вкъщи — и си напълнила престилчицата.

— А сега да тръгваме — рекъл Хензел, — за да се измъкнем по-скоро от омагьосаната гора.

Ала като повървели няколко часа, стигнали една голяма река.

— Не можем премина — рекъл Хензел, — не виждам ни мост, ни брод.

— Няма и лодка — отговорила Гретел, — ала ето там плува една бяла патица; ако ѝ се помоля, може да ни пренесе. — Тогава тя се провикнала:

*Патенце, ле леко,
ние идем отдалеко,
над водата няма път —
пренеси ни ти отвъд.*

И наистина патицата се приближила, Хензел се покачил върху нея и поканил и сестричето си да седне до него.

— Не — отговорила Гретел, — ще стане много тежко на патицата; тя ще ни пренесе един по един.

Тъй и направила добрата патица и като преминали благополучно отвъд и повървели малко, гората взела да им се вижда все по-позната и най-сетне съзрели отдалеч бащината си къща. Тогава припнали, втурнали се вкъщи и увиснали на шията на баща си. Бащата не видял весел час, откакто бил оставил децата си в гората, а мащехата била вече умряла. Гретел изтърсила престилката си и бисерите и скъпоценните камъни се пръснали из къщата, а и Хензел почнал да вади шепа след шепа из джобовете си. Тъй грижите се свършили и те заживели заедно сред радост и безгрижие.

БЕЛОСНЕЖКА И ЧЕРВЕНОРОЗКА

Една бедна вдовица живеела, самотно в малка къщурка, а пред къщурката имало градинка, в която растели две розови храстчета: на едното цъфтели бели, а на другото — червени рози. Вдовицата имала две деца, които приличали на двете розови храстчета и едното се наричало Белоснежка, а другото Червенорозка. Те били такива кротки и добри, такива работни и неуморни, каквито не е имало никога на света; само че Белоснежка била по-тиха и по-нежна от Червенорозка.

Червенорозка повече обичала да припка по полята и ливадите, да бере цветя и лови птички, а Белоснежка седяла вкъщи при майка си, помагала ѝ в къщната работа или пък ѝ четяла, когато нямали какво да вършат. Двете деца тъй много се обичали, че винаги когато излизали заедно, се хващали за ръка. А когато Белоснежка кажела:

— Ние няма да се разделим.

Червенорозка отговаряла:

— Докато сме живи — никога!

А майката добавяла:

— Каквото има едната, трябва да го дели с другата.

Често припкали те самички из гората и берели червени ягоди, а горските животни не им причинявали зло; напротив, те доверчиво се приближавали: зайчето ядяло зелеви листа от ръцете им, сърната пасяла до тях, еленът подскачал весело край тях, а птичките си стояли на клоните и им пели най-хубавите си песни. Никаква беда не ги сполетявала: когато закъснявали в гората и нощта ги заварвала там, те си лягали една до друга на мъха и спели, додето настанела сутринта, а майка им знаела това и не се тревожела за тях.

Белоснежка и Червенорозка държели тъй чисто майчината си къщица, че било драго човеку да надникне в нея. Лете Червенорозка се грижела за къщата и всяка сутрин, преди да се събуди майка им, тя й слагала до леглото китка цветя; в китката имало по една роза от всяко храстче. Зиме Белоснежка кладяла огъня и закачала котела на веригата: котелът бил от мед, но лъщял като злато — тъй хубаво бил изтрит. Вечер, когато заваливало сняг, майката казвала:

— Белоснежке, иди зарези вратата.

А след това сядали край огнището, майката туряла очилата си и четяла гласно от една голяма книга, а двете момичета седели край нея,

слушали и предели; до тях на земята лежало козле, а на една люлчица зад тях стояло едно бяло гълъбче с глава под крилото.

Една вечер, както си седели така, някой похлопал на вратата, като че искал да го пуснат вътре. Майката рекла:

— Тичай отвори, Белоснежке, трябва да е някой пътник, който дири подслон.

Белоснежка отишла и махнала резето, като мислела, че ще е някой бедняк; ала не било човек, ами една мечка, която подала голямата си черна глава през вратата. Белоснежка изпищяла и отскочила назад: козлето изблеяло, гълъбчето хвъркнало, а Червенорозка се скрила зад майчиното си легло. Ала мечката проговорила и рекла:

— Не се плашете, няма да ви сторя зло: аз съм съвсем премръзнала и искам само да се постопя малко при вас.

— Клета мечко — рекла майката, — легни до огъня, гледай само да не си подпалиш кожата.

След това тя извикала:

— Белоснежке, Червенорозке, излезте, мечката не ще ви стори нищо, тя не мисли зло.

Тогава двете сестрички се приближили полека-лека, дошли при мечката и козленцето и гълъбчето и вече не се страхували от нея.

Мечката рекла:

— Деца, отърсете ми малко кожата от снега.

Те донесли метлата и изчистили кожата на мечката, а тя се изтегнала доволна край огнището и весело замъркала. Скоро те съвсем свикнали и взели да си играят с тромавата гостенка: дърпали ѝ козината, слагали крачката си на гърба ѝ, търкаляли я насам-натам или пък вземали една лескова пръчка и уж я биели, а когато тя ревяла, те се смеели. На мечката било драго, та търпяла; само когато попрекалявали, викала: Белоснежке, Белоснежке, стига смях и стига вик, тук е твоят годеник!

Когато дошло време за сън и децата си легнали, майката рекла на мечката:

— Ти можеш да си лежиш тук до огнището; тъй ще бъдеш запазена от студа и злия вятър.

Щом се зазорило, двете деца пуснали мечката и тя зацапала по снега и отишла в гората. От този ден мечката идеела всяка вечер в определения час, лягала си до огнището и оставяла децата да играят с

нея,
колко
то си
щат.
А те
тъй
свик
нали
с нея,
че
врата
та не
зарез
явал
и,
докат
о не
дойд
ела
рунт
авата
госте
нка.

Дошла пролетта и всичко навън се раззеленило. Една заран мечката рекла на Белоснежка:

— Сега вече трябва да си отида и цяло лято не бива да се връщам.

— Къде ще идеш, мила мецано? — рекла Белоснежка.

— Трябва да ида в гората, за да пазя съкровищата си от злите джуджета: зиме, когато земята здраво замръзне, те не могат да си

проб
ият
път и
стоят
по
нево
ля
под

земята, ала сега, когато слънцето стопля и размеква пръстта, те изскачат, тършуват и крадат; онова, което влезе веднъж в ръцете им и в пещерите им, мъчно излиза вече на бял свят.

Белоснежка много се натъжила от раздялата. Когато отворила вратата и мечката рекла да излезе, рунтавата ѝ кожа се закачила за

куката, забелило се едно парченце и на Белоснежка ѝ се сторило като че злато проблеснало изпод козината: но не била уверена в това. Мечката припнала бързо и скоро изчезнала между дърветата.

Наскоро майката изпратила децата да съберат съчки в гората. Там те видели едно голямо дърво, повалено на земята, а край него скачало насам-натам из тревата някакво животинче, но не могли веднага да разберат какво е то. Като приближили, съзрели едно джудже със старческо, набръчкано лице и белоснежна брада, дълга цял лакът. Краят на брадата бил заклещен в една цепнатина на дървото и дребосъчето скачало назад-напред като вързано кученце и не знаело как да си помогне. То опулило към момичетата своите зачервени очи и им викнало:

— Какво стоите! Не можете ли да дойдете да ми помогнете?

— Как си навлече тая беда, малко човече? — попитала Червенорозка.

— Глупава любопитна патка! — отговорило джуджето. — Искях да си нацепя тънки дърва за готварницата: дебелите дърва веднага прегарят гозбицата ми. По малко готвим ние. Не лапаме много като вас, прости и лакоми хора! Аз бях вече сполучил да втъкна клина, ала проклетото дърво е много гладко, та го изхвърли веднага навън и цепнатината се затвори тъй бързо, че не сварих да измъкна хубавата си бяла брада. Ето я сега заклещена и аз не мога да си отида. А глупавите муцуни се смеят! Ух, че сте противни!

Децата положили големи усилия, ала не могли да издърпат брадата — тя била много здраво приклучена.

— Ще отърча да повикам хора — рекла Червенорозка.

— Въртоглави шилета — изпъхтяло джуджето, — кому са притрябвали тук хора, много сте ми и вие двете; не можете ли да намислите нещо по-умно?

— Потърпи малко, намерих лек — рекла Белоснежка, па извадила от джоба си ножиците и отрязала края на брадата.

Щом се усетило свободно, джуджето докопало един чувал, който бил мушнат между корените на дървото и бил пълен със злато, и го измъкнало навън, като си мърморело:

— Простачки такива: да отрежат края на чудесната ми брада! Кукувица да ви изпие ума!

Като
рекло това,
джуджето
метнало
чувала на
гърба си и
тръгнало,
без дори да
погледне
децата!

Мин
ало време
и
Белоснежк
а и
Червеноро
зка рекли
да си
наловят
една
паница
риба. Като
приблизил
и до
потока, те
видели, че
някакъв
голям
скакалец
подскача

около водата, сякаш се кани да се хвърли в нея. Те дотърчали при него и познали джуджето.

— Къде така — попитала Червенорозка, — да не мислиш да се хвърляш във водата?

— Не съм толкова глупаво — извикало джуджето, — не виждате ли, че проклетата риба иска да ме намъкне вътре?

Дребосъчето било седнало и ловяло риба, и за злощастие вятърът заплел брадата му с връвта на въдицата. Миг след това една голяма риба се окачила на въдицата, ала слабото човече нямало сили да я изтегли: рибата почнала да го тегли към себе си. Наистина то се хващало за всяка тръстика и всяко стръкче, ала това не му помагало много — то било принудено да следва движенията на рибата и всеки миг го грозяла опасността да цопне във водата. Момичетата дошли тъкмо навреме; те го хванали и се помъчили да освободят брадата му от връвта, ала напразно: брадата и връвта се били яко заплели. Нямало друг изход, освен да извадят ножичката и да отрежат брадата, при което пак била пожертвувана една малка част от нея. Като видяло това, джуджето се развикало:

— На какво прилича това, жаби недни, да ми посрамите лицето! Не стига, дете ми подрязахте брадата отдолу, ами сега й окастрихте и най-хубавата част; не мога вече да се покажа пред моите братя!

След това то взело една торба с бисери, която лежала в тръстиките, и без да каже дума повече, помъкнало я и изчезнало зад един камък.

Случило се, че наскоро майката изпратила двете момичета в града да купят конци, игли, шнурчета и панделки. Пътят им минавал през една поляна, осеяна с големи камъни. Там те съзрели една голяма птица, която се виела по небето, после почнала да кръжи бавно над тях, да се спуща все по-ниско, докато най-сетне кацнала до един камък наблизко. Веднага се раздал пронизителен жален писък. Те отърчали при камъка и видели с ужас, че орелът е сграбчил стария им познайник джуджето и иска да го отнесе. Състрадателните деца веднага хванали здраво човечето и дълго се дърпали с орела по поляната, додето най-сетне той оставил плячката си. Щом се съвзело от първата уплаха, джуджето се развикало със своя креслив глас:

— Не можеше ли да ме пипате по-предпазливо? Тъй ми раздърпахте тънката дрешка, че сега цялата е раздрана. Ах, вие непохватни и груби хора!

След това то взело една торба с безценни камъни и се вмъкнало в пещерата си под скалата. Момичетата били вече привикнали на неговата неблагодарност. Те продължили пътя си и си свършили работата в града. На връщане пак минали през поляната и изненадали джуджето, което било изсипало торбата си с безценните камъни на едно

чистичко място, като мислело, че никой не ще дойде там толкова късно. Вечерното слънце огрявало бляскавите камъни и те трептели и светели с всички цветове тъй хубаво, че децата се спрели и се загледали в тях.

— Какво стоите там със зяпнали муцуни! — креснало джуджето и от гняв сивопепелявото му лице почервенияло като морков. То щяло да продължи ругатните си, ала в тоя миг се чул силен рев и от гората изскочила една черна мечка. Джуджето се уплашило и хукнало, ала преди да стигне до своята дупка, мечката била вече до него. Тогава то извикало ужасено:

— Мила мецо, пощади ме, ще ти дам всичките си съкровища — ето виж хубавите безценни камъни, които лежат тук! Подари ми живота, какво ще разбереш от мене, мъничко мършаво човече? Няма и да ме усетиш между зъбите си. Дръж там тия две безобразни момичета. Те са крехки, тлъсти като яребици — тях изяж!

Мечката и не слушала думите му, ами цапнала злобното същество с лапа и то не се помръднало вече. Момичетата били ударили на бяг, ала мечката викнала след тях:

— Белоснежке, Червенорозке, не се бойте, чакайте, ще дойда с вас.

Тогава те познали гласа ѝ и се спрели, а когато мечката дошла при тях, мечешката ѝ кожа изведнъж паднала и пред тях застанал един хубав момък, облечен целият в злато.

— Аз съм царски син — рекъл той — и бях омагьосан от злобното джудже, което ми открадна съкровищата: трябваше да се скитам като див звяр из гората. Сега то си получи заслуженото наказание и с неговата смърт аз съм избавен.

Белоснежка се омъжила за царския син, а Червенорозка за брат му. Те си разделили големите съкровища, които джуджето било натрупало в пещерата си. Старата им майка живяла още дълги години спокойно и честито при своите деца. Тя взела със себе си двете розови храстчета, посадила ги под прозореца си и всяка година те цъфтели с чудно хубави бели и червени рози.

ПЪСТРОКОЖКА

Живял едно време един цар, който имал жена със златни коси и тя била, толкова хубава, че на земята нямало друга като нея. Случило се, че тя се разболяла и като усетила, че скоро ще умре, повикала царя и рекла:

— Ако се ожениш повторно след моята смърт, не вземай жена, която не е хубава като мене и няма такива златни коси, каквито имам аз; обещавай ми.

След като царят ѝ се врекъл, тя затворила очи издъхнала.

Дълго време царят не можел да се утеши и не помислял дори да взема втора жена. Най-сетне неговите съветници рекли:

— Не може иначе, царят трябва пак да се ожени.

Изпратили тогава пратеници надлъж и нашир да търсят невеста, която да бъде по хубост също като умрялата царица. Ала не се намерила ни една в целия свят, а дете се намерило, тя пък нямала такива златни коси. И пратениците се върнали назад, без да свършат работа.

Царят имал дъщеря, която била хубава също като покойната си майка и имала златни коси като нейните. Когато тя пораснала, царят, виждайки, че съвсем прилича на загубената му съпруга, казал, че ще я

даде за жена на най-стария от съветниците си и ще я короняса, та да царува наместо майка си. Като узнал това, старшият съветник много се зарадвал, но царската дъщеря се изплашила от решението на баща си, защото съветникът бил зъл и омразен. Като се надявала, че баща ѝ покъсно ще промени решението си, за да спечели време, казала:

— Преди да изпълня твоето желание, трябва да имам три дрехи: една златна като слънцето, една сребърна като месеца и една бляскава като звездите; после искам една наметка, съшита от хиляди кожички, нека всяко животно в царството ти да даде по едно парче от кожата си за нея.

Тя си мислела:

„Да се намери всичко туй е невъзможно и аз ще отклоня така баща си от тази му мисъл“.

Ала царят не отстъпил и най-сръчните жени в царството му почнали да тъкат трите дрехи: една — златна като слънцето, една — сребърна като месеца и една — бляскава като звездите. А ловците му трябвало да изловят всички животни в царството и да одерат по парченце от кожата им; от тях направили наметка, съшита от хиляди

кожички. Когато най-сетне всичко било готово, царят заповядал да донесат наметката, разгърнал я пред дъщеря си и рекъл:

— Утре ще бъде сватбата.

Като разбрала, че няма вече надежда, царкинята решила да избяга. През нощта, додето всички спели, тя взела три от скъпоценностите си: един златен пръстен, едно златно вретено и едно златно мотовилче; трите дрехи, които били като слънцето, месеца и звездите, тя сгънала в една орехова черупка, облякла наметката от хиляди кожички и си начернила лицето и ръцете със сажди. Тогава тя тръгнала и вървяла цяла нощ, додето стигнала една гъста гора. И тъй като се била уморила, седнала в хралупата на едно дърво и заспала.

Слънцето изгряло, тя още спяла, настанал светъл ден, тя все продължавала да спи. Случило се, че царят, на когото била гората, дошъл в нея на лов. Когато неговите кучета наближили дървото, подушили го и взели да обикалят край него и да лаят. Царят рекъл на ловците:

— Я вижте какъв дивеч се е скрил там.

Ловците изпълнили заповедта му и като се върнали, рекли:

— В кухото дърво има едно чудновато животно, каквото никога не сме виждали: кожата му е от хиляди кожички. То лежи и спи.

Рекъл царят:

— Гледайте да го хванете живо, после го вържете на колесницата и го докарайте.

Когато ловците побутнали момичето, то се събудило много изплашено и им рекло:

— Аз съм едно клето дете, изоставено от майка и баща, смилете се над мене и ме вземете със себе си.

Тогава те рекли:

— Пъстрокожке, ти ставаш за готварницата, ела с нас, ще смяташ там пепелта.

Седнали след това на колесницата и се завърнали в царския палат. Там те й посочили едно зимниче под стълбата, дето не влизала дневна светлина, и рекли:

— Пъстрокожке, тук можеш да живееш и да спиш.

След това я изпратили в кухнята, дето тя носела дърва и вода, стъквала огъня, скубела птиците, чистела зеленчука, метяла пепелта и вършела всякаква черна работа.

Дълго време живяла Пъстрокожка тъй зле. Ах, ти хубава царкиньо, какво ли още има да се случи с тебе! Ала случило се веднъж, че в палата имало празненство.

Тя рекла на готвачката:

Бива ли да отида горе и да погледам? Ще стоя въвн до вратата.

Готвачката отговорила:

— Иди, ала след половин час да си тука, за да изхвърлиш пепелта.

Тогава тя си взела светилничето, отишла в своето зимниче, съблякла кожената дреха и измила саждите от ръцете и лицето си, тъй че хубостта ѝ отново блеснала. Отворила след това ореховата черупка и извадила дрехата, която блестяла като слънце. А като се приготвила,

качила се горе на празненството и всички ѝ стрували път, защото никой не я познавал и всички мислели, че е някоя царска дъщеря. Царят пък я посрещнал, подал ѝ ръка и почнал да танцува с нея и си мислел в сърцето:

„Такава хубост не са виждали очите ми досега“.

Щом свършил танцът, тя се поклонила и докато царят се огледал, хубавата девойка била вече изчезнала и никой не знаел где е. Стражите, които стояли пред палата, били извикани и разпитани, ала никой не бил я видял.

А тя се завтекла в зимничето си, съблякла бързо дрехите си, начернила лицето и ръцете си, облякла кожената си дреха и станала пак Пъстрокожка. Като отишла след това в готварницата и посегнала да започне работата си и да смете пепелта, готвачката рекла:

— Остави това за утре, а свари чорбата на царя, аз също искам да надникна малко горе: ала гледай да не падне в нея някой косъм, иначе няма да ти се дава занапред нищо за ядене.

Тогавя готвачката излязла, а Пъстрокожка сварила чорбата на царя, сварила, както тя знаела да вари хлебна чорба, а когато всичко било готово, донесла от зимничето златния си пръстен и го пуснала в паницата, в която сипала чорбата. Когато свършил танцът, царят поискал да му донесат чорбата, засърбал и тя му се тъй много усладила, та си мислел, че никога не е ял по-хубава чорба. Ала като стигнал до дъното на паницата, видял един златен пръстен и не можел да разбере как е попаднал той там.

Заповядал тогава да се яви готвачката пред него. Готвачката се уплашила, като чула заповедта, и рекла на Пъстрокожка:

— Сигурно си сварила някой косъм в чорбата; ако е вярно, ще ядеш бой.

Щом се явила, и царят я попитал кой е сготвил чорбата. Готвачката отговорила:

— Аз я сготвих.

— Не е истина, защото тя беше сготвена по-иначе и бе много по-хубава, отколкото друг път.

А тя отвърнала:

— Трябва да си призная, че не аз я сготвих, а Пъстрокожка.

— Иди й кажи да дойде при мене.

Като дошла Пъстрокожка, царят я попитал:

— Коя си ти?

— Аз съм едно клето дете, което няма ни баща, ни майка.

— Ами защо си в моя палат? — продължил той.

Тя отвърнала:

— За да ме бият с чехлите по главата.

Той пак продължил:

— Отде си взела пръстена, който беше в чорбата?

Тя отвърнала:

— Не зная за какъв пръстен говорите.

Тъй царят не можал да научи нищо и я изпратил пак в готварницата.

След някое време пак имало празненство и Пъстрокожка пак поискала от готвачката позволение да погледа. Тя отговорила:

— Иди, ала върни се след половин час и свари на царя хлебната чорба, която той тъй много обича.

Тогавя тя отърчала в своето зимниче, измила се завчас, па извадила от ореховата черупка дрехата, която била сребърна като месец, и я облякла.

Излязла след това горе; царят я посрещнал, зарадвал се, че я вижда пак, и тъй като тъкмо в него време започвал танцът, те взели

заедно да
играят.
Ала щом
се
свършил
танцът, тя
пак
изчезнала
тъй бързо,
че царят
не можал
да
забележи
къде
отишла. А
тя пак
отърчала
в
зимничето
си,
преобрази
ла се пак
на
Пъстроко
жка и
отишла в
готварниц

ата да свари хлебната чорба. Докато готвачката била горе, тя донесла златното вретено, сложила го в паницата и сипала отгоре му чорбата.

След това поднесла чорбата на царя и той я изсърбал; и тоя път тя му се усладила както по-рано. Повикал после готвачката и тя пак трябвало да признае, че Пъстрокожка е сварила чорбата. Извикали Пъстрокожка, ала тя, пак отговорила, че е в палата само за да я бият с чехлите по главата и че не знае за какво златно вретено я питат.

Когато царят за трети път устроил гощавка, Пъстрокожка пак се замолила да отиде да погледа. Готвачката рекла:

—
Ти си
магьосниц
а,
Пъстроко
жке, и
винаги
туряш на
чорбата
нещо, от
което тя
става
толкова
хубава и
се
услажда
на царя
повече,
отколкото
когато аз
му я
готвя.

Ала
девойката
тъй много
я молила,
че тя я
пуснала
да иде
горе за

малко. Тоя път Пъстрокожка облякла дрехата, която блестяла като звездите, и влязла с нея в царската приемна. Царят пак взел да танцува с хубавата девойка и си мислел, че тя никога не е била тъй красива. И докато танцувал, той й турил на пръста, без тя да забележи, един златен пръстен, а при това заповядал танцът да трае дълго време. Като свършил, той не искал да пусне ръката й, ала тя се изкопчила и тъй бързо припнала между гостите, че изчезнала от очите му.

Тя отърчала в своето зимниче под стълбата, но тъй като се била забавила повече от половин час, нямала време да съблече хубавата дреха, ами само се заметнала с кожената наметка отгоре и в бързината не сварила да се начерни цялата, та единият ѝ пръст останал бял. След това Пъстрокожка отърчала в готварницата, сварила хлебната чорба на царя и щом готвачката излязла, сложила златното мотовилче в нея. Като видял мотовилчето на дъното, царят повикал Пъстрокожка; тогава той съгледал белия пръст и видял на него пръстена, който ѝ бил турил през време на танца. Той я уловил веднага за ръката и я задържал, а когато тя понечила да се изкопчи и да избяга, кожената наметка се малко разтворила и изпод нея блеснала звездната дреха.

Дръпнал царят наметката и я свалил. Подали се тогава златните коси и тя застанала пред него в целия си блясък и не можела повече да се крие. А когато измила саждите и пепелта от лицето си, тя станала по-хубава от всички хубавици на земята. Царят рекъл:

— Ти си моя обична невеста и ние не ще се разделим никога.
Направили тогава сватбата и двамата живели честито до смъртта
си.

Издание:

Автор: Братя Грим

Заглавие: Снежанка и други приказки

Преводач: Асен Разцветников

Език, от който е преведено: немски

Издател: Издателство на ЦК на ДКМС „Народна младеж“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1959

Тип: приказки

Печатница: Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“ — София

Излязла от печат: 5.VIII.1959

Редактор: Надя Трендафилова

Художествен редактор: Михаил Руев

Технически редактор: Георги Русафов

Художник на илюстрациите: Нардини

Коректор: Олга Василева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13349>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.